

Rolnummer 4975
Arrest nr. 83/2011 van 18 mei 2011

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek, in de versie van vóór de wijziging ervan bij de wet van 21 februari 2010, gesteld door de Arbeidsrechtbank te Brussel.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters R. Henneuse en M. Bossuyt, en de rechters E. De Groot, L. Lavrysen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke, J. Spreutels, T. Merckx-Van Goey en F. Daoût, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter R. Henneuse,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging

Bij vonnis van 17 juni 2010 in zake de arbeidsauditeur tegen de vennootschap naar Frans recht « Ségula Ingénierie et Maintenance S.A.S. », in aanwezigheid van Didier Limelette en anderen, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 28 juni 2010, heeft de Arbeidsrechtbank te Brussel de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek (vóór de wijziging ervan bij de wet van 21 februari 2010) de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre een rechtsplegingsvergoeding ten laste van de Belgische Staat kan worden gelegd wanneer het arbeidsauditoraat in het ongelijk wordt gesteld bij zijn op grond van artikel 138*bis*, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek ingestelde rechtsvordering, terwijl op grond van artikel 162*bis* van het Wetboek van strafvordering geen enkele rechtsplegingsvergoeding van de Belgische Staat kan worden geëist wanneer het openbaar ministerie een strafvordering instelt die eindigt met een buitenvervolginstelling of een vrijspraak ? ».

Memories zijn ingediend door :

- de arbeidsauditeur te Brussel;
- de Ministerraad.

Op de openbare terechtzitting van 23 maart 2011 :

- zijn verschenen :
 - . C. Dedoyard, eerste substituut van de arbeidsauditeur te Brussel;
 - . Mr. F. Tulkens, tevens *loco* Mr. P. Peeters, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers F. Daoût en E. Derycke verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde partijen gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschied

De arbeidsauditeur heeft op grond van artikel 138*bis* van het Gerechtelijk Wetboek een rechtsvordering ingesteld tegen de vennootschap naar Frans recht « Ségula Ingénierie et Maintenance S.A.S. » bij de Arbeidsrechtbank te Brussel teneinde door de Rechtbank te laten vaststellen dat die vennootschap een reeks inbreuken heeft begaan. Verschillende werknemers hebben een vordering tot vrijwillige tussenkomst ingesteld.

De Arbeidsrechtbank te Brussel heeft de vorderingen onontvankelijk geacht wegens de niet-naleving van de wet op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Met betrekking tot de kosten vordert de vennootschap « Ségula Ingénierie et Maintenance S.A.S. » de veroordeling van het arbeidsauditoraat tot een rechtsplegingsvergoeding die op 1 200 euro wordt geraamd. Zij vordert daarenboven de veroordeling van verschillende partijen tot een rechtsplegingsvergoeding van 15 000 euro, waarbij die vordering wordt verantwoord door het feit dat zij een agressieve vordering tot vrijwillige tussenkomst hebben ingesteld, door een veroordeling te haren laste te eisen.

Volgens de Rechtbank zijn zowel het arbeidsauditoraat als de partijen die een agressieve vrijwillige tussenkomst hebben ingesteld, in het ongelijk gestelde partijen in de zin van artikel 1017, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek.

Met betrekking tot de mogelijkheid om een rechtsplegingsvergoeding ten laste van de Belgische Staat te eisen wegens door het arbeidsauditoraat ingestelde rechtsvorderingen, brengt de Rechtbank de inhoud van artikel 2 van de wet van 21 februari 2010 in herinnering dat artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek heeft gewijzigd. Zij brengt de bedoeling van de wetgever in herinnering zoals die blijkt uit de parlementaire voorbereiding. Zij merkt ten slotte op dat, hoewel artikel 2 met toepassing van artikel 5 van de wet van toepassing is op de zaken die hangende zijn op het ogenblik dat het in werking treedt, artikel 6 heeft bepaald dat de inwerkingtreding zou worden vastgesteld bij koninklijk besluit, dat thans onbestaande is. Na de partijen de vraag te hebben voorgelegd of er geen sprake was van een discriminatie in strijd met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, acht de Rechtbank het verantwoord de hiervoor gepreciseerde vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen.

III. *In rechte*

- A -

Standpunt van het arbeidsauditoraat te Brussel

A.1.1. Volgens het arbeidsauditoraat te Brussel voorziet artikel 138*bis*, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek, ingevoerd bij de wet van 3 december 2006, in een burgerlijke rechtsvordering die een nieuwe manier van werken van de arbeidsauditeur in het kader van zijn strafrechtelijke opdracht vormt. Die burgerlijke rechtsvordering past duidelijk in een perspectief van depenalisering van het sociaal strafrecht. Het gaat om een echt alternatief voor de strafvordering.

Aangezien het een burgerlijke rechtsvordering betreft, zijn het de regels van het Gerechtelijk Wetboek die in hun geheel van toepassing zijn. Bijgevolg dient, met betrekking tot de kosten, artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek te worden toegepast, alsook het koninklijk besluit van 26 oktober 2007 « tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek en tot vaststelling van de datum van inwerkingtreding van de artikelen 1 tot 13 van de wet van 21 april 2007 betreffende de verhaalbaarheid van de erelonen en de kosten verbonden aan de bijstand van de advocaat ».

A.1.2. Aangezien artikel 2 van de wet van 21 februari 2010 nog niet in werking is getreden, zou het auditoraat kunnen worden veroordeeld tot de kosten van het geding. Een dergelijke toepassing van artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek, vóór de wijziging bij de wet van 21 februari 2010, in het kader van een procedure op grond van artikel 138*bis*, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek, is discriminerend; zij leidt tot een onverantwoord onderscheid volgens het soort van procedure, strafrechtelijke of burgerlijke, ingesteld door het arbeidsauditoraat tegen de dader van een inbreuk inzake sociaal strafrecht. Die twee procedures vormen evenwel twee mogelijke alternatieven na afloop van één en hetzelfde strafrechtelijk opsporingsonderzoek. In beide gevallen handelt het auditoraat in het algemeen belang.

Dat verschil in behandeling kan niet objectief en redelijk worden verantwoord. Het ligt trouwens aan de oorsprong van de wet van 21 februari 2010, zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding die verwijst naar het arrest nr. 183/2008 van 18 december 2008 van het Hof.

De partij merkt ten slotte op dat in de parlementaire voorbereiding van de wet betreffende de verhaalbaarheid van de erelonen en de kosten verbonden aan de bijstand van een advocaat eveneens wordt geoordeeld dat het openbaar ministerie, wanneer het de vervolging instelt, het algemeen belang vertegenwoordigt en niet op voet van gelijkheid met een burgerlijke partij kan worden geplaatst. De partij besluit bijgevolg dat de vraag bevestigend moet worden beantwoord.

Standpunt van de Ministerraad

A.2.1. Zich baserend op de parlementaire voorbereiding van de wet van 21 april 2007 betreffende de verhaalbaarheid van de erelonen en de kosten verbonden aan de bijstand van een advocaat en van de voormelde wet van 21 februari 2010, alsook op de arresten nrs. 182/2008 van 18 december 2008 en 11/2010 van 18 februari 2010 van het Grondwettelijk Hof, is de Ministerraad van mening dat het in de prejudiciële vraag aangeklaagde verschil in behandeling niet op objectieve, relevante en redelijke wijze kan worden verantwoord.

A.2.2. Bij de totstandkoming van de wet van 21 april 2007 heeft de wetgever uitdrukkelijk erin voorzien dat het systeem van de rechtsplegingsvergoedingen niet van toepassing zou zijn op de betrekkingen tussen de beklagde en de Staat in het kader van de door het openbaar ministerie voor de strafgerichten ingestelde rechtsvorderingen. Bij die hervorming was geen rekening gehouden met de specifieke situaties waarin het openbaar ministerie optreedt voor de burgerlijke rechtscolleges die sedert de inwerkingtreding van de wet van 21 april 2007 aan het gemeen recht van het nieuwe systeem van rechtsplegingsvergoedingen zijn onderworpen.

De wetgever heeft via de wet van 21 februari 2010 rekening gehouden met die situatie vanuit een bekommernis om homogenisering die duidelijk tot uiting komt in de parlementaire voorbereiding. De *ratio legis* van die wijziging bestaat erin de regeling die in het kader van de burgerlijke procedures (ook voor de arbeidsgerechten) aan een categorie van personen, de Belgische Staat, is voorbehouden, af te stemmen op de regeling die in het kader van de strafrechtelijke procedures aan die categorie is voorbehouden. *A contrario* blijkt dat de tussen 2007 en 2010 aan de Staat voorbehouden regeling gedifferentieerd is; dat onderscheid berust niet op een objectieve, relevante en redelijke verantwoording, aangezien de specifiek aan het openbaar ministerie toegewezen opdracht van behartiging van het algemeen belang in alle onafhankelijkheid identiek is, ongeacht het rechtscollege waarvoor het optreedt. De Ministerraad besluit dat de prejudiciële vraag bevestigend moet worden beantwoord.

- B -

B.1. Artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek bepaalt :

« De rechtsplegingsvergoeding is een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en erelonen van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij.

Na het advies te hebben ingewonnen van de Orde van Vlaamse Balies en van de Ordre des barreaux francophones et germanophone, stelt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad de basis-, minimum- en maximumbedragen vast van de rechtsplegingsvergoeding, onder meer in functie van de aard van de zaak en van de belangrijkheid van het geschil.

Op verzoek van een van de partijen, dat in voorkomend geval wordt gedaan na ondervraging door de rechter, kan deze bij een met bijzondere redenen omklede beslissing ofwel de vergoeding verminderen, ofwel die verhogen, zonder de door de Koning bepaalde maximum- en minimumbedragen te overschrijden. Bij zijn beoordeling houdt de rechter rekening met :

- de financiële draagkracht van de verliezende partij, om het bedrag van de vergoeding te verminderen;
- de complexiteit van de zaak;
- de contractueel bepaalde vergoedingen voor de in het gelijk gestelde partij;
- het kennelijk onredelijk karakter van de situatie.

Indien de in het ongelijk gestelde partij van de tweedelijns juridische bijstand geniet, wordt de rechtsplegingsvergoeding vastgelegd op het door de Koning vastgestelde minimum, tenzij in geval van een kennelijk onredelijke situatie. De rechter motiveert in het bijzonder zijn beslissing op dat punt.

Wanneer meerdere partijen de rechtsplegingsvergoeding ten laste van dezelfde in het ongelijk gestelde partij genieten, bedraagt het bedrag ervan maximum het dubbel van de maximale rechtsplegingsvergoeding waarop de begunstigde die gerechtigd is om de hoogste vergoeding te eisen aanspraak kan maken. Ze wordt door de rechter tussen de partijen verdeeld.

Geen partij kan boven het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding worden aangesproken tot betaling van een vergoeding voor de tussenkomst van de advocaat van een andere partij ».

Artikel 138*bis*, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek bepaalt :

« Voor overtredingen op de wetten en verordeningen die behoren tot de bevoegdheid van de arbeidsgerechten en die het geheel of een deel van de werknemers van een onderneming betreffen, kan de arbeidsauditeur, ambtshalve, overeenkomstig de vormvoorschriften van dit Wetboek, een rechtsvordering instellen bij de arbeidsrechtbank teneinde de inbreuken op voormelde wetten en verordeningen te laten vaststellen.

Ingeval van samenloop of samenhang van de genoemde overtredingen met één of meer overtredingen van andere wetsbepalingen die niet behoren tot de bevoegdheid van de arbeidsgerechten zendt de arbeidsauditeur een afschrift van het dossier aan de procureur des Konings met het oog op de uitoefening van de strafvordering voor de laatst vermelde overtredingen.

De in het eerste lid bedoelde rechtsvordering kan niet meer worden aangewend zo de strafvordering werd ingesteld of zo overeenkomstig artikel 7, § 4, tweede lid, van de wet van 30 juni 1971 betreffende de administratieve geldboeten toepasselijk in geval van inbreuk op sommige sociale wetten, de kennisgeving van het bedrag van de administratieve geldboete heeft plaatsgehad ».

B.2. De verwijzende rechter stelt het Hof een vraag over de bestaanbaarheid, met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek, vóór de wijziging ervan bij de wet van 21 februari 2010, in zoverre een rechtsplegingsvergoeding ten

laste van de Belgische Staat kan worden gelegd wanneer het arbeidsauditoraat in het ongelijk wordt gesteld bij zijn op grond van artikel 138*bis*, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek ingestelde rechtsvordering.

De verwijzende rechter vergelijkt die situatie met die welke voortvloeit uit artikel 162*bis* van het Wetboek van strafvordering, volgens hetwelk geen enkele rechtsplegingsvergoeding van de Belgische Staat kan worden geëist wanneer het openbaar ministerie een strafvordering instelt die eindigt met een buitenvervolginstelling of een vrijspraak.

B.3.1. Artikel 162*bis* van het Wetboek van strafvordering bepaalt :

« Ieder veroordelend vonnis, uitgesproken tegen de beklaagde en tegen de personen die voor het misdrijf burgerrechtelijk aansprakelijk zijn, veroordeelt hen tot het betalen aan de burgerlijke partij van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek.

De burgerlijke partij die rechtstreeks heeft gedagvaard en die in het ongelijk wordt gesteld, zal veroordeeld worden tot het aan de beklaagde betalen van de vergoeding bedoeld in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek. De vergoeding wordt bepaald door het vonnis ».

B.3.2. In zijn arrest nr. 182/2008 van 18 december 2008 met betrekking tot de beroepen tot vernietiging van de wet van 21 april 2007 betreffende de verhaalbaarheid van de erelonen en de kosten verbonden aan de bijstand van een advocaat heeft het Hof zich uitgesproken over het verschil in behandeling ten nadele van de buiten vervolging gestelde in verdenking gestelde of de vrijgesproken beklaagde wanneer de strafvordering op gang is gebracht door het openbaar ministerie of door een onderzoeksgerecht.

Het heeft geoordeeld dat :

« [de wetgever,] wegens de opdracht die aan het openbaar ministerie is toegewezen, vermocht [...] ervan uit te gaan dat een regeling volgens welke een rechtsplegingsvergoeding verschuldigd zou zijn telkenmale de vordering van het openbaar ministerie zonder gevolg blijft, niet tot de laatstgenoemde diende te worden uitgebreid.

De wetgever zou weliswaar ten laste van de Staat, ten behoeve van wie het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot vrijspraak of buitenvervolginstelling, een vergoedingsregeling kunnen invoeren die rekening houdt met de specifieke kenmerken van het strafrechtelijk contentieux ».

B.4.1. Bij de wet van 21 februari 2010 « tot wijziging van de artikelen 1022 van het Gerechtelijk Wetboek en 162*bis* van het Wetboek van strafvordering en tot opheffing van artikel 6 van de wet van 2 augustus 2002 betreffende de bestrijding van de betalingsachterstand bij handelstransacties » wordt in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek een achtste lid ingevoegd dat bepaalt :

« Geen enkele vergoeding is verschuldigd ten laste van de Staat :

1° wanneer het openbaar ministerie bij wege van rechtsvordering in burgerlijke procedures tussenkomt overeenkomstig artikel 138*bis*, § 1;

2° wanneer het arbeidsauditoraat een rechtsvordering instelt voor de arbeidsgerechten overeenkomstig artikel 138*bis*, § 2 ».

Krachtens artikel 6 van de wet van 21 februari 2010, zal die nieuwe bepaling in werking treden op een datum die de Koning zal bepalen.

B.4.2. Uit de parlementaire voorbereiding van die wet blijkt dat de wetgever een aantal tekortkomingen van de voormelde wet van 21 april 2007, die aanleiding geven tot een aantal onbillijke situaties, heeft willen rechtzetten (*Parl. St.*, Kamer, 2009-2010, DOC 52-2313/004, p. 4), en dat hij rekening heeft willen houden met het voormelde arrest nr. 182/2008. Hij heeft onder meer in twee nieuwe vrijstellingen voorzien « om het openbaar ministerie [en het arbeidsauditoraat] toe te staan [hun] rechtsvordering uit te oefenen in volle onafhankelijkheid, zonder rekening te houden met het financieel risico verbonden aan het proces » (*Parl. St.*, Kamer, 2009-2010, DOC 52-2313/001, p. 6).

Luidens artikel 5 van de wet van 21 februari 2010, zal het nieuwe achtste lid van artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek van toepassing zijn op de zaken die hangende zijn op het ogenblik van de inwerkingtreding ervan.

De wetgever heeft die toepassing verantwoord vanuit een bekommernis om gelijkheid :

« Met het oog op gelijkheid en niet-discriminatie dient er inderdaad voorzien te worden in een identieke behandeling van de partijen met betrekking tot de verhaalbaarheidskwestie » (*Parl. St.*, Kamer, 2009-2010, DOC 52-2313/001, p. 7).

B.5.1. Luidens artikel 138*bis*, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek, strekt de rechtsvordering van de arbeidsauditeur ertoe de overtredingen op de wetten en verordeningen die behoren tot de bevoegdheid van de arbeidsgerechten door de arbeidsrechtbank te laten vaststellen.

B.5.2. Bovendien bepaalt artikel 20*bis* van de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering, ingevoegd bij artikel 2 van de wet van 3 december 2006 houdende diverse bepalingen met betrekking tot het sociaal strafrecht :

« De strafvordering vervalt eveneens door de uitoefening door het openbaar ministerie van de rechtsvordering voor de arbeidsgerechten op grond van artikel 138*bis*, § 2, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek ».

B.5.3. Ofschoon de arbeidsrechtbank niet bevoegd is om de vervolgte strafrechtelijk te veroordelen, is de rechtsvordering van de arbeidsauditeur op grond van artikel 138*bis*, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek in die twee opzichten vergelijkbaar met de strafvordering die het openbaar ministerie, met inbegrip van de arbeidsauditeur, instelt voor de strafrechter.

B.6.1. De Raad van State heeft in zijn advies bij het voorontwerp dat de wet van 3 december 2006 « tot wijziging diverse wettelijke bepalingen met betrekking tot het sociaal strafrecht » is geworden, beklemtoond dat de vordering van de arbeidsauditeur op grond van artikel 138*bis*, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek dient te worden onderscheiden van de vordering die een burgerlijke partij instelt. De Raad overweegt met name het volgende :

« Het verdient overigens geen aanbeveling de term ‘ burgerlijke rechtsvordering ’ te gebruiken, enerzijds, omdat de vordering van het openbaar ministerie waarvan de invoering wordt beoogd, de louter burgerrechtelijke belangen van de betrokkenen overstijgt en, anderzijds, omdat door het gebruik van die term verwarring zou kunnen ontstaan met de burgerlijke rechtsvordering als onder meer bedoeld in de artikelen 4 en 5 van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering.

De stellers van het ontwerp doen er derhalve goed aan om naar een meer adequate benaming te zoeken voor de in het ontworpen artikel 138, vierde lid, van het Gerechtelijk Wetboek bedoelde vordering van het openbaar ministerie » (*Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, DOC 51-1610/001, p. 25, Raad van State, afdeling wetgeving, verenigde kamers, advies van 13 mei 2004).

B.6.2. In antwoord hierop worden in artikel 138*bis*, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek « de woorden ‘ burgerlijke vordering ’ niet meer gebruikt om elke verwarring te vermijden » (*Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, DOC 51-1610/008, p. 5).

B.6.3. Tijdens de parlementaire voorbereiding van de wet van 3 december 2006 tot wijziging van diverse wettelijke bepalingen met betrekking tot het sociaal strafrecht werd eveneens beklemtoond dat « het [...] er hier niet om [gaat] een rechtsvordering uit te voeren uitsluitend in het voordeel van de werknemers » (*Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, DOC 51-1610/008, p. 8, en Senaat, 2006-2007, nr. 3-1755/2, p. 6).

B.6.4. Hieruit blijkt genoegzaam dat de vordering van de arbeidsauditeur op grond van artikel 138*bis*, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek het algemeen belang nastreeft.

B.7. In het voormelde arrest nr. 182/2008 heeft het Hof geoordeeld dat de fundamentele verschillen tussen het openbaar ministerie en de burgerlijke partij kunnen verantwoorden dat de in de wet van 21 april 2007 bedoelde forfaitaire vergoedingsregeling niet wordt toegepast ten laste van de Staat. Door het openbaar ministerie en de burgerlijke partij verschillend te behandelen, heeft de wetgever de regels van gelijkheid en niet-discriminatie bijgevolg niet geschonden.

B.8. Bij de totstandkoming van de wet van 21 april 2007 heeft de wetgever echter de rechtsvordering van de arbeidsauditeur op grond van artikel 138*bis*, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek uit het oog verloren. De regels van gelijkheid en niet-discriminatie vereisen dat die rechtsvorderingen, die in naam van het algemeen belang en in alle onafhankelijkheid door een publiek orgaan zijn ingesteld, op dezelfde wijze worden behandeld als de strafvorderingen. Het is om die gelijke behandeling te herstellen dat artikel 2, 3°, van de wet van 21 februari 2010 tot stand is gekomen. Vanuit een bekommernis om gelijkheid heeft de wetgever bovendien gewild dat die wijziging van toepassing zou zijn op de zaken die hangende zijn op het ogenblik van de inwerkingtreding van de wet (artikel 5 van de wet van 21 februari 2010).

B.9. In zoverre een rechtsplegingsvergoeding ten laste van de Belgische Staat kan worden gelegd wanneer de arbeidsauditeur die de rechtsvordering bedoeld in artikel 138*bis*, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek instelt, in het ongelijk wordt gesteld, is artikel 1022 van het

Gerechtig Wetboek, vóór de inwerkingtreding van artikel 2, 3°, van de wet van 21 februari 2010, niet bestaanbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

In zoverre een rechtsplegingsvergoeding ten laste van de Belgische Staat kan worden gelegd wanneer het arbeidsauditoraat in het ongelijk wordt gesteld bij zijn rechtsvordering ingesteld op grond van artikel 138*bis*, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek, vóór de inwerkingtreding van de wet van 21 februari 2010, schendt artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 18 mei 2011.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

R. Henneuse